

Sygnatura akt I C 217/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 05-05-2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Jolanta Malik

Protokolant:Maja Zając

po rozpoznaniu w dniu 05-05-2015 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa R. C.

przeciwko G. C.

- o zapłatę

I. zasądza od pozwanej G. C. na rzecz powoda R. C. kwotę 1 882,70 zł (jeden tysiąc osiemset osiemdziesiąt dwa złote i siedemdziesiąt groszy) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 28 stycznia 2015r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 95 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygnatura akt I C 217/15

UZASADNIENIE

Powód R. C. wniósł o zasądzenie od pozwanej G. C. kwoty 1 882,70 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 12 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

Powód wskazał, iż w prowadzonym przed Sądem Rejonowym dla (...)postępowaniu o alimenty z powództwa G. C.przeciwko R. C., G. C.wystąpiła z wnioskiem o zabezpieczenie swojego roszczenia do czasu wydania postanowienia kończącego sprawę. Sąd wydał postanowienie zasądzające zabezpieczenie alimentów w wysokości 300 zł miesięcznie płatnych do 10 dnia każdego miesiąca począwszy od dnia 3 czerwca 2014 roku. Sąd II instancji częściowo uznał zażalenie R. C.i ustalił kwotę zabezpieczenia na 200 zł nie zmieniając dalszych warunków płatności. Prawomocnym z dniem 12 grudnia 2014 roku wyrokiem Sąd oddalił powództwo o alimenty. R. C.uiszczał kwotę zabezpieczenia terminowo do czasu wydania wyroku oddalającego powództwo. Łączna kwota zabezpieczenia wyniosła 1 782,90 zł, a łączny koszt dokonanych wpłat 99,80 zł, co dało w sumie kwotę 1 882,70 zł. Pomimo wezwania do zapłaty zawierającego propozycję spłaty ratalnej pozwana nie zwróciła należnej powodowi kwoty 1 882,70 zł.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwana podniosła, iż podtrzymując decyzję Sądu Rejonowego o przyznaniu alimentów w kwocie 200 zł Sąd (...)we W. również zauważył jej trudną sytuację materialną. Od dnia 1 stycznia 2014 roku pozwana pozostawała bez pracy i środków do życia. Otrzymywane świadczenie przedemerytalne w kwocie 830 zł jest przeznaczone głównie na pożyczkę hipoteczną na mieszkanie w kwocie 600 zł, czego Sąd Rodzinny nie wziął pod uwagę. Po otrzymaniu przez pozwaną pracy dnia 1 sierpnia 2014 roku na czas nieobecności pracownika Sąd Rejonowy oddalił pozew do dalszego alimentowania. Od dnia 19 lutego 2015 roku pozwana pozostaje bez pracy i środków do życia.

* * *

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny :

Wyrokiem z dnia 14 marca 1990 roku wydanym w sprawie rozpoznawanej pod sygnaturą akt R III C 2186/89 Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia, Sąd Rodzinny rozwiązał przez rozwód związek małżeński zawarty przez powoda z pozwaną z winy powoda.

Dowód :

- **wyrok tut. Sądu w sprawie (...)z 14.03.1990 r., akta tut. Sądu o sygn. (...)k. 6 – 9**

W dniu 2 stycznia 2013 roku pozwana wniosła do tutejszego Sądu pozew o zasądzenie na jej rzecz od R. C. alimentów w wysokości 30 % jego dochodów miesięcznie. W uzasadnieniu żądania G. C. wskazała, że utraciła pracę na skutek likwidacji stanowiska pracy we wrześniu 2011 roku, od tego czasu nie może znaleźć zatrudnienia i przebywa na zasiłku dla bezrobotnych.

Powództwo rozpoznawane było pod sygnaturą akt (...).

Wyrokiem z dnia 7 maja 2013 roku Sąd oddalił powództwo. Uzasadniając wyrok Sąd wskazał m. in., iż w jego ocenie G. C. nie pozostawała w niedostatku. G. C. nieprzedkładając orzeczenia o stopniu niepełnosprawności lub orzeczenia o niezdolności do wykonywania pracy zarobkowej nie wykazała w żaden sposób, że jest pozbawiona możliwości zarobkowych i majątkowych. G. C. wykonywała prace zarobkową w wymiarze 2/5 etatu oraz otrzymywała świadczenie przedemerytalne. W ocenie Sądu różnica pomiędzy uzyskiwanym przez G. C. dochodem a kosztami ponoszonymi na koszty utrzymania mieszkania i wysokość raty kredytu hipotecznego zaciągniętego na jego wykup była wystarczająca do zaspokojenia innych jej potrzeb.

Dowód :

- **wyrok tut. Sądu w sprawie (...)z 7.05.2013 r. z uzasadnieniem, akta tut. Sądu o sygn. (...) k. 47 – 50**

Pozwem z dnia 24 lutego 2014 roku G. C. wniosła o zasądzenie od R. C. alimentów w wysokości 20 % jego dochodu, jednak nie mniejszej niż 1 300 zł miesięcznie. W uzasadnieniu pozwu G. C. wskazała, iż we wrześniu 2011 roku straciła pracę, a aktywność w znalezieniu zatrudnienia nie przynosi rezultatu. Poważne obrażenia nogi prawej i ręki lewej nabyte po 2 wypadkach komunikacyjnych stanowią przeciwwskazania do pracy fizycznej. Jedyne dochód w postaci świadczenia przedemerytalnego w kwocie 830 zł nie pozwalał utrzymać się G. C. po opłaceniu obowiązkowych opłat i kwoty za pożyczkę hipoteczną w wysokości 600 zł miesięcznie.

Dowód :

- **pozew G. C.w sprawie (...), akta tut. Sądu o sygn. (...)k. 3**

Postanowieniem z dnia 13 czerwca 2014 roku wydanym w sprawie rozpoznawanej pod sygnaturą akt (...)Sąd Rejonowy dla (...)(...) udzielił zabezpieczenia roszczeniu G. C.w ten sposób, że zasądził od R. C.na jej rzecz alimenty w kwocie 300 zł miesięcznie płatne do 10 dnia każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat poczynając od dnia 3 czerwca 2014 roku na czas trwania postępowania.

Uzasadniając postanowienie wskazano, iż sytuacja materialna G. C. w ostatnim półroczu uległa znacznemu pogorszeniu, czego przyczyną była utrata zatrudnienia wykonywanego na podstawie umowy o pracę na zastępstwo. Uzyskiwane wynagrodzenie z tego tytułu stanowiło zasadnicze źródło utrzymania G. C.. Uwzględniając wiek G. C., stan jej zdrowia oraz podejmowane przez nią dotychczas starania zmierzające do poprawy sytuacji materialnej, Sąd uznał możliwości zarobkowe G. C. korzystającej ze świadczeń przedemerytalnych za bardzo ograniczone. Do czasu

uzyskania wieku emerytalnego przez G. C. jej sytuacja majątkowa z przyczyn od niej niezależnych najprawdopodobniej miała nie ulec poprawie. Dlatego w ocenie Sądu zasadne było zobowiązanie byłego małżonka do alimentacji G. C..

Dowód :

- ***postanowienie tut. Sądu w sprawie (...) z 13.06.2014 r., k. 6 – 9***

Postanowienie w przedmiocie zabezpieczenia roszczenia G. C. zaskarżone zostało przez R. C. zażaleniem z dnia 30 czerwca 2014 roku.

Dowód :

- ***zażalenie R. C. w sprawie (...) z 30.06.2014 r., akta tut. Sądu o sygn. (...) k. 137 – 139***

Postanowieniem z dnia 29 sierpnia 2014 roku Sąd Okręgowy we Wrocławiu uwzględnił częściowo zażalenie R. C. i zmienił zaskarżone postanowienie w ten sposób, że kwotę alimentów ustalił w kwocie 200 zł.

Zdaniem Sądu II instancji rozwód przyczynił się do pogorszenia sytuacji materialnej G. C., bo gdyby strony nadal mieszkały razem, to G. C. miałyby zaspokojone potrzeby mieszkaniowe na wyższym poziomie niż obecnie. Strony prowadziłyby wspólne gospodarstwo domowe, do którego R. C. wkładałby swoje wynagrodzenie i G. C. mogłaby zaspokajać na wyższym poziomie swoje potrzeby niż czyni to osobiście. Przyczyną zmiany zaskarżonego postanowienia był fakt niewykazania przez G. C. braku możliwości zarobkowych poprzez przedstawienie orzeczenia o stopniu niepełnosprawności czy też orzeczenia o niezdolności do wykonywania pracy zarobkowej.

Dowód :

- ***postanowienie SO we Wrocławiu w sprawie (...) z 29.08.2014 r., k. 10, 11***

Wyrokiem z dnia 20 listopada 2014 roku III Wydział Rodzinny i Nieletnich tutejszego Sądu oddalił powództwo G. C.. Orzeczenie stało się prawomocne z dniem 12 grudnia 2014 roku.

Dowód :

- ***wyrok tut. Sądu w sprawie (...) z 20.11.2014 r., k. 12***

Tytułem alimentów za czerwiec w kwocie 282,90 i za lipiec w kwocie 300 zł powód nadał w dniu 1 lipca 2014 roku przekazem pocztowym na rzecz pozwanej kwotę 582,90 zł, tytułem alimentów za sierpień 2014 roku kwotę 300 zł w dniu 4 sierpnia 2014 roku, tytułem alimentów za wrzesień 2014 roku kwotę 300 zł w dniu 3 września 2014 roku, tytułem alimentów za październik 2014 roku kwotę 200 zł w dniu 7 października 2014 roku, tytułem alimentów za listopad 2014 roku kwotę 200 zł w dniu 5 listopada 2014 roku, tytułem alimentów za grudzień 2014 roku kwotę 200 zł w dniu 5 grudnia 2014 roku. Opłata za doręczenie środków finansowych pozwanej wyniosła w lipcu 2014 roku kwotę 23,50 zł, w sierpniu 2014 roku kwotę 18,50 zł, we wrześniu 2014 roku kwotę 8,30 zł, w październiku 2014 roku kwotę 16,50 zł, w listopadzie 2014 roku kwotę 16,50 zł, a w grudniu 2014 roku kwotę 16,50 zł. Łączna kwota uiszczonych na rzecz pozwanej alimentów wyniosła 1 782,90 zł, a dokonanych opłat za przekazy środków pieniężnych 99,80 zł.

Dowód :

- ***potwierdzenia dokonanych przez powoda wpłat, k. 16 – 21***

Pismem z dnia 8 stycznia 2014 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty wobec upadku zabezpieczenia kwoty 1 882,70 zł stanowiącej wysokość zabezpieczenia jej powództwa o alimenty oraz koszty ich przesłania w terminie 14 dni. Pismo pozwana odebrała dnia 13 stycznia 2015 roku.

Dowód :

• **wezwanie do zapłaty wraz z zpo, k. 13 – 15**

* * *

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w znacznej części.

Powód żądanie swoje wywodził z treści art. 746 § 1 k.p.c., na mocy którego jeżeli powództwo oddalono, obowiązanemu przysługuje przeciwko uprawnionemu roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej wykonaniem zabezpieczenia. Co do zasady naprawienie szkody na mocy wskazanego przepisu następuje na zasadach ogólnych. Szkodę należy rozumieć stosownie do treści art. 361 § 2 k.c., w myśl którego naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Na tak rozumianą szkodę w przypadku tym składa się uszczerbek, którego obowiązanemu doznał w swoim majątku w związku z wykonaniem zabezpieczenia oraz korzyści, jakie w związku z tym utracił. Jednakowoż wyjątek stanowi zapłata przez obowiązanego na rzecz uprawnionego świadczenia w związku z wykonywaniem jednego z zabezpieczeń antycypacyjnych. Do zabezpieczeń tych należy m. in. unormowane w treści art. 751 § 1 k.p.c. zabezpieczenie nowacyjne. Przepis ten stanowi, że w sprawach o alimenty zabezpieczenie może polegać na zobowiązaniu obowiązanego do zapłaty uprawnionemu jednorazowo albo okresowo określonej sumy pieniężnej. Zabezpieczenie nowacyjne świadczenia alimentacyjnego stanowi zaspokojenie wierzyciela. W trybie zabezpieczenia uprawniony otrzymuje bowiem zazwyczaj to, co zostanie zasądzone na jego rzecz w toku postępowania o zasądzenie alimentów. Przy czym zaspokojenie to nie ma charakteru definitywnego, a jest jedynie prowizoryczne i warunkowe. W przypadku nieuwzględnienia żądania pozwu, obowiązanemu ma możliwość żądania zwrotu spełnionego bądź wyegzekwowanego świadczenia i wystąpienia w tym zakresie ze stosownym powództwem. Zabezpieczenie nowacyjne, z uwagi na sposób unormowania stosunków między stronami, może spowodować straty obowiązanego, ale nie będą one miały postaci wypłacenia świadczenia uprawnionemu. Tym samym powództwo o zwrot uiszczonych w ramach tego rodzaju zabezpieczenia nie znajduje swojego oparcia w treści art. 746 § 1 k.p.c., a w przepisach dotyczących bezpodstawnego wzbogacenia, albowiem uiszczony w toku postępowania zabezpieczającego kwoty uzyskują charakter nienależnego świadczenia.

Na zasadach ogólnych można było jedynie orzec o poniesionej przez powoda szkodzie w postaci opłat uiszczonych w związku z koniecznością doręczania pozwanej zabezpieczonych w postępowaniu (...) alimentów. Z tego tytułu powód poniósł szkodę w łącznej wysokości 99,80 zł. Gdyby bowiem w postępowaniu przed Wydziałem Rodzinnym i Nieletnich nie udzielono roszczeniu G. C. zabezpieczenia poprzez nakazanie uiszczania na jej rzecz R. C. comiesięcznych alimentów początkowo w kwocie 300 zł, a następnie 200 zł, nie poniósłby on kosztów transferu tych środków finansowych. Ostatecznie zaś prawomocnym wyrokiem z dnia 20 listopada 2014 roku powództwo G. C. oddalono.

Zgodnie z treścią art. 405 k.c. kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązanemu jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości. Przepis ten należy w szczególności stosować do świadczenia nienależnego, o czym stanowi art. 410 § 1 k.c. Pojęcie świadczenia nienależnego zostało natomiast unormowane w treści art. 410 § 2 k.c., na mocy którego świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 listopada 2011 roku wydanym w sprawie rozpoznawanej pod sygnaturą akt I CSK 66/11 ogólne przesłanki bezpodstawnego wzbogacenia należy rozumieć specyficznie w przypadku nienależnego świadczenia. Sam fakt spełnienia nienależnego świadczenia uzasadnia roszczenie kondykcyjne. W takim też przypadku nie zachodzi potrzeba badania, czy i w jakim zakresie spełnione świadczenie wzbogaciło osobę, na rzecz której świadczenie zostało spełnione (accipiensa), jak również, czy majątek spełniającego świadczenie (solvensa) uległ zmniejszeniu. Uzyskanie nienależnego świadczenia wypełnia bowiem przesłankę powstania wzbogacenia, a spełnienie tego świadczenia przesłankę zubożenia. Z chwilą też spełnienia świadczenia nienależnego powstaje roszczenie

kondycyjne, którego treścią jest obowiązek dokonania czynności faktycznej lub prawnej, stanowiącej świadczenie przeciwne do spełnionego.

Przesłanką do uznania świadczenia uzyskanego przez pozwaną z tytułu zabezpieczenia nowacyjnego za nienależne było zatem odpadnięcie podstawy prawnej. Odpadnięcie podstawy prawnej świadczenia zachodzi w sytuacji, gdy w chwili świadczenia jego podstawa prawna istniała, a już po jego spełnieniu odpadła. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w uzasadnieniu wyroku z dnia 13 kwietnia 2011 roku wydanego w sprawie rozpoznawanej pod sygnaturą akt V CSK 332/10 pojęcie odpadnięcia prawnej podstawy świadczenia łączy się z konkretną podstawą prawną w ramach wykonania zobowiązania, tworzącego tytuł prawny dla tego działania. Roszczenie o zwrot takiego świadczenia powstaje jedynie w wypadku ostatecznego i trwałego odpadnięcia podstawy prawnej, a nie powstaje w razie przejściowego jej odpadnięcia. W przypadku spełnienia świadczenia na podstawie orzeczenia sądowego, nieprawomocnego lub prawomocnego, następnie uchylonego, nie dochodzi do powstania roszczenia, jeżeli sprawa jest nadal w toku. Dopiero prawomocne zakończenie sprawy i oddalenie powództwa oznacza odpadnięcie podstawy wzbogacenia wobec braku tytułu prawnego wzbogacenia. W myśl natomiast art. 744 § 1 k.p.c. w razie prawomocnego zwrotu albo odrzucenia pozwu lub wniosku, oddalenia powództwa lub wniosku albo umorzenia postępowania, zabezpieczenie upada. Wobec oddalenia powództwa G. C. prawomocnym wyrokiem, udzielone w toku postępowania II R C 123/14 zabezpieczenie powództwa upadło, a zatem zaistniały przesłanki do uznania spełnionego w jego toku przez R. C. świadczenia za nienależne.

Podmiot spełniający kryteria uznania go za bezpodstawnie wzbogacony w wyniku otrzymania świadczenia nienależnego, nie zawsze podlega obowiązkowi jego zwrotu. Wyłączenia obowiązku zwrotu świadczenia nienależnego unormowane zostały w treści art. 409 k.c. i art. 411 k.c.

Art. 409 k.c. stanowi, że obowiązek wydania korzyści lub zwrotu jej wartości wygasa, jeżeli ten, kto korzyść uzyskał, zużył ją lub utracił w taki sposób, że nie jest już wzbogacony, chyba że wyzbywając się korzyści lub zużywając ją powinien był liczyć się z obowiązkiem zwrotu. Jednakże w niniejszym przypadku przepis ten nie będzie miał zastosowania, pomimo że pozwana zużyła już środki finansowe przekazane jej przez powoda z tytułu alimentów. W ocenie Sądu pozwana powinna była liczyć się z koniecznością zwrotu objętych zabezpieczeniem jej powództwa środków w przypadku negatywnego z jej punktu widzenia rozstrzygnięcia postępowania (...). Tym samym wygaśnięcie obowiązku zwrotu uzyskanych korzyści nie nastąpiło. W podobnym tonie wypowiada się orzecznictwo (m. in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2004 roku, sygn. akt V CK 220/03, czy wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 9 sierpnia 2013 roku, sygn. akt I ACa 178/13) wskazując, iż obowiązek zwrotu świadczenia nie wygasa w przypadku jego zasądzenia przez sąd, nawet jeżeli orzeczenie stało się prawomocne. Wydane bowiem w sprawie orzeczenia mogą zostać uchylone czy to przez sąd II instancji, czy to przez Sąd Najwyższy uwzględniający skargę kasacyjną strony. Skoro zatem obowiązek zwrotu świadczenia nie wygasa nawet pomimo, iż zostało one zasądzone orzeczeniem kończącym postępowanie w danej instancji, z całą pewnością istnieje on, jeżeli świadczenie jest wynikiem zabezpieczenia roszczenia dochodzonego przez stronę.

W myśl natomiast art. 411 pkt 2 k.c. nie można żądać zwrotu świadczenia jeżeli spełnienie świadczenia czyni zadość zasadom współżycia społecznego. Przepis ten ma zastosowanie w sytuacji, gdy spełniający świadczenie nie był prawnie zobowiązany, ale można mu przypisać moralny obowiązek względem osoby, która świadczenie to uzyskała. Jak wskazał Sąd Najwyższy w przywołanym już wyroku z dnia 26 lutego 2004 roku, zasady współżycia społecznego wyrażają ideę słuszności w prawie oraz odwołują się do powszechnie uznawanych w społeczeństwie wartości. Ogólnie rzecz ujmując można powiedzieć, że przez zasady współżycia społecznego należy rozumieć podstawowe zasady etycznego i uczciwego postępowania. Odmowa uwzględnienia żądania zwrotu nienależnego świadczenia musi więc być wsparta odpowiednią aprobatą moralną. Zdaniem Sądu bezskuteczne działania pozwanej zmierzające do obciążenia powoda na jej rzecz obowiązkiem alimentacyjnym nie zasługują na aprobatę w świetle zasad współżycia społecznego. Małżeństwo stron rozwiązane zostało przez rozwód wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia, Sądu Rodzinnego z dnia 14 marca 1990 roku. Trudno tym samym uznać za społecznie akceptowalne żądania dostarczania środków utrzymania przez byłego małżonka na rzecz drugiego podnoszone niemalże po upływie ćwierć wieku od rozwiązania małżeństwa, zwłaszcza jeżeli nie były one zgłaszane w okresie wcześniejszym. Wyrok

rozwodowy nie może skutkować dożywotnim zagrożeniem wystąpienia przeciwko jednemu byłemu małżonkowi przez drugiego z żądaniem dostarczania środków utrzymania, nawet jeżeli został on uznany za winnego rozkładu pożycia. Pozwana starała się obciążyć powoda konsekwencjami pogorszenia swojej sytuacji finansowej, które jednakże nie było konsekwencją rozwiązania małżeństwa pomiędzy stronami. Trudno uznać, aby za utratę pracy przez pozwaną i jej późniejsze przejściowe trudności w znalezieniu nowego zatrudnienia odpowiedzialność ponosić miał powód. Pozwana dwukrotnie domagała się zasądzenia od powoda na swoją rzecz świadczenia alimentacyjnego, jednakże każdorazowo żądania te nie znajdowały uznania rozpoznającego sprawę Sądu, które nie podzielały subiektywnego przekonania pozwanej o jej złej sytuacji finansowej. Zatrzymanie przez pozwaną otrzymanych od powoda środków finansowych nie sposób zatem uznać za zgodnie z zasadami współżycia społecznego.

Wobec niewystąpienia przesłanek zwalniających pozwaną z obowiązku zwrotu uiszczonego przez powoda świadczenia, należało zasądzić na jego rzecz kwotę odpowiadającą sumie zapłaconych alimentów tj. kwotę 1 782,90 zł. Tym samym na zasądzoną na rzecz powoda kwotę 1 882,70 zł składała się kwota nienależnego świadczenia w wysokości 1 782,90 zł oraz odszkodowanie w kwocie 99,80 zł.

O odsetkach od kwoty zasądzonej orzeczono na podstawie art. 481 k.c., który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Zgodnie z art. 455 kc jeżeli termin spełnienia świadczenie nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania.

Powód wezwał pozwaną do zwrotu uiszczonych przez niego alimentów wraz z kosztami związanymi z ich zapłatą pozwanej dopiero dnia 8 stycznia 2014 roku, zakreślając jej termin 14 dni na dokonanie zapłaty. Wezwanie do zapłaty doręczono pozwanej dnia 13 stycznia 2015 roku. Dlatego też w ocenie Sądu powodowi należą się odsetki dopiero od upływu czternastodniowego terminu od dnia doręczenia pozwanej wezwania do zapłaty tj. od dnia 28 stycznia 2015 roku. W pozostałym zakresie żądanie odsetkowe oddalono.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z treścią art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego zadanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Powodowi przysługiwała zwrot poniesionej opłaty od pozwu w wysokości 95 zł.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, Sąd podjął rozstrzygnięcia zawarte w sentencji wyroku.